

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж2 537/13
дана 14.03.2013.године
Б Е О Г Р А Д

привремено одузимање имовине

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорана Савића, председника већа, Душка Миленковића и Вучка Мирчића, чланова већа, уз учешће судијског помоћника Жака Павловића, као записничара, у поступку за привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела по захтеву Вишег јавног тужилаштва у Београду Оик.бр.6/12 од 07.06.2012.године, против **окривљене – власника АА, трећег лица – власника АА1 и трећег лица – власника АА2**, одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављеној против решења Вишег суда у Београду Пои.бр.5/12 од 20.12.2012.године, у седници већа одржаној дана 14.03.2013.године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављена против решења Вишег суда у Београду Пои.бр.5/12 од 20.12.2012.године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Пои.бр.5/12 од 20.12.2012.године, одбачен је захтев за привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела Вишег јавног тужилаштва у Београду Оик.бр.6/12 од 07.06.2012.године.

Против наведеног решења жалбу је изјавио јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се исто укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

У поднеску КтрI бр.514/13 од 08.02.2013.године, јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је предложио да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду уважи, а првостепено решење укине и предмет врати суду на поновни поступак.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, на којој је размотрио спис, заједно са побијаним решењем и жалбом, испитао првостепено решење по

службеној дужности сходно члану 401 став 5 ЗКП, па је након оцене жалбених навода и предлога, као и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

- жалба је неоснована.

Првостепени суд је донео правилно и законито решење када је, сходно члану 171 став 3 ЗКП у вези са чланом 21 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, одбацио захтев за привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду Оик.бр.6/12 од 07.06.2012.године.

Наиме, тим захтевом је предложено да се од окривљене АА и трећих лица АА1 и АА2, привремено одузме имовина за коју наводно постоји основана сумња да је проистекла из кривичног дела (а која је ближе описана у захтеву Оик.бр.6/12 од 07.06.2012.године).

Приликом пријема истог првостепени суд је констатовао да предметни захтев, као иницијални акт, не садржи све податке који су, сходно члану 21 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, обавезан садржај захтева да би суд по њему могао да поступа, јер у истом није наведено кривично дело за које је окривљена АА основано сумњива, није јасно опредељена имовина чије се одузимање тражи (нису наведени тачни новчани износи чије се одузимање предлаже, иако се захтева привремено одузимање новчаних средстава са девизних рачуна), нити су изложене чињенице и околности које конкретно указују да имовина чије се привремено одузимање предлаже, проистиче из кривичног дела, да постоји очигледна несразмера између имовине окривљене, чланова њене породице и њихових законитих прихода и да постоји опасност да би касније трајно одузимање те имовине било отежано или онемогућено, па је заменику јавног тужиоца, сходно члану 171 ЗКП, на рочишту 02.07.2012.године, наложено да у року од 15 дана предметни захтев уреди у смислу члана 21 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела. Међутим, према стању у спису, заменик јавног тужиоца није поступио по предметном налогу суда, јер у остављеном року није доставио уређен захтев, нити је то учинио након тога (по прибављању извештаја о отварању, попису и привременом одузимању сефова окривљене АА и трећег лица АА1, које је суд наложио по предлогу јавног тужиоца Оик.бр.6/12 од 17.07.2012.године, нити пак по уручењу позива за рочиште заказано за 20.12.2012.године, који је уредно достављен 27.11.2012.године).

С'обзиром на наведено, првостепени суд је правилно нашао да захтев за привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела Вишег јавног тужилаштва у Београду Оик.бр.6/12 од 07.06.2012.године непотпун, јер не садржи све податке које по члану 21 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, мора да садржи и закључио да због тога постоје формални недостаци који онемогућавају да се по њему поступа, па га је правилно одбацио сходно члану 171 став 3 ЗКП.

Имајући у виду наведено, жалба јавног тужиоца је оцењена као неоснована. Наиме, по оцени овог суда, нису основани жалбени наводи да је побијано решење донето уз битну повреду одредаба кривичног поступка, јер су разлози који су истом дати, јасни, разумљиви и непротивречни. Са друге стране,

поступци за привремено и за трајно одузимање имовине су засебни поступци, који имају своја процесна правила, иницијалне акте, рочишта, доказне поступке и процесне учеснике и у том смислу су независни од кривичних поступака који се паралелно воде, тако да се неуређење предметног захтева не може правдати сопственим тумачењем одредби чланова 5 и 21 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела - да је поступак за привремено одузимање имовине уско везан за кривични поступак који се против истог лица води и да зато није потребно да се иницијални акти "посебно прецизирају". Даље, члан 21 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела је јасан - захтев тужилаштва, као иницијални акт, мора да садржи све што је што је прописано тим чланом. У супротном, такав захтев је непотпун и садржи формални недостатак, па се по њему не може поступати. Стога, супротно оном што се наводи у жалби јавног тужиоца, то што су кривична дела која се АА стављају на терет означена и описана у оптужници ВЈТ Кт.166/11, као оптужном акту којим је инициран поступак у предмету Вишег суда у Београду К.бр. 691/11, не значи по аутоматизму да је то прецизирано и у конкретном захтеву за покретање поступка за привремено одузимање имовине. На то је без утицаја чињеница да је наведена оптужница ступила на правну снагу и да је у захтеву Оик.бр.6/12 од 07.06.2012.године „означено“ да се привремено одузимање имовине "односи на предмет Вишег суда у Београду К.бр.691/11", пошто то није довољно да би одговарајући захтев за привремено одузимање имовине био потпун у смислу наведеног члана 21 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичних дела. Даље, то што у предметном захтеву за привремено одузимање имовине није конкретно опредељена и тачно прецизира имовина на коју се исти односи (односно који део новчаних средстава на рачунима лица на које се предметни захтев односи, представља имовину која потенцијално проистиче из кривичног дела), не може се правдати тиме да је тужилаштво "сматрало" да захтев у том смислу не треба прецизирати у року од 15 дана, како је то наложено од стране суда, већ на дан одржавања рочишта "јер су се стања на рачунима окривљене и трећих лица на које се захтев односи мењали због уплата, па се хтело да износи новца чије се одузимање тражи одговарају стварном стању на рачуну на дан одржавања рочишта". Уз све то, потпуно је погрешан став тужилаштва да се не морају конкретизовати чињенице и околности из којих произилази да имовина коју поседују лица на које се захтев односи проистиче из кривичног дела и да постоји очигледну несразмера између њене вредности и законитих прихода тих лица, као ни оне које указују на постојање опасности да ће касније одузимање имовине која је предмет захтева за привремено одузимање бити отежано и онемогућено, већ да је у захтеву довољно само формално навести законски текст, јер се основаност захтева у том смислу цени управо на основу конкретних чињеница које се односе на то.

Због свега напред наведеног, Апелациони суд у Београду је, на основу члана 401 став 3 ЗКП, одлучио као у изреци.

Записничар
Жак Павловић

Председник већа – судија
Зоран Савић

ЈМ/СИС/ЖП